

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 624/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ PRŮVĚZ], zastúpených advokátkou Mgr. Evou Braxatorisovou, Trenčianska 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 3 P 11/2008, postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 18/2012 a jeho rozsudkom z 8. januára 2014, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 CoP 14/2014 a jeho rozsudkom zo 7. júla 2014, ako aj postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Em 4/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ PRŮVĚZ] a [REDAKČNÝ PRŮVĚZ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 3 P 11/2008, postupom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 18/2012 a jeho rozsudkom z 8. januára 2014, postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 CoP 14/2014 a jeho rozsudkom zo 7. júla 2014, ako aj postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Em 4/2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľky podali 23. októbra 2007 na Okresnom súde Bratislava II „*Návrh na úpravu styku mal. detí [REDAKOVANÉ] s blízkymi osobami zomrelej matky*“. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 49 P 397/07. Predmetný návrh podali na Okresnom súde Bratislava II v postavení starej matky a tety maloletých detí, „*v prípade osvojeného mal. [REDAKOVANÉ], súčasne aj ako jediné biologické príbuzné zo strany zomrelej matky*“. Sťažovateľky uvádzajú, že „*dôvodom podania návrhu bolo, že sa o obe maloleté deti od narodenia starali a to aj v rámci jednej domácnosti, mali vybudované blízke rodinné vzťahy, ktoré boli násilne a bezdôvodne prerušené otcom detí. V čase úmrtia ich matky boli pre deti kľúčové vzťahové osoby a ich odlúčenie prežívali ony samé, ale najmä deti, obzvlášť ťaživo. V záujme rozvíjania a udržania rodinných vzťahov v línii zomrelej matky sa domáhali úpravy styku s deťmi súdom, neskôr aj o zverenie do náhradnej osobnej starostlivosti.*“.

Podľa sťažovateľiek o blízkych vzťahoch a negatívnych následkoch odlúčenia existujú konkrétne dôkazy, a to správy a vyjadrenia odborníkov – psychologov, učiteľov detí a inštitúcií, pričom tento fakt a dôležitosť sťažovateľiek v živote detí neskôr potvrdila aj

súdom ustanovená znalkyňa a uvedené podľa sťažovateľiek zdôrazňovali aj viaceré rozhodnutia konajúcich súdov.

Sťažovateľky uvádzajú, že o ich návrhu konali a rozhodovali z dôvodu zmeny miestnej príslušnosti okrem Okresného súdu Bratislava II aj viaceré ďalšie súdy, postupne Okresný súd Piešťany, Okresný súd Trnava a ich nadriadené súdy vo veci odvolacích konaní.

Okresný súd Bratislava II vydal 12. marca 2008 predbežné opatrenie, ktorým dočasne upravil styk sťažovateľiek s deťmi. Z dôvodu nedodržania tohto rozhodnutia otcom sťažovateľky iniciovali vykonávacie konanie, ktoré bolo najskôr vedené Okresným súde Bratislava II pod sp. zn. 41 Em 1/2008, neskôr Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 7 Em 4/2008.

Sťažovateľky namietajú, že od podania návrhu 23. októbra 2007 bolo okrem predbežného opatrenia Okresného súdu Bratislava II z 12. marca 2008 vydané vo veci samej prvé rozhodnutie až 30. mája 2012, a to rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 18 P 18/2012-3122, t. j. po viac ako 4,5 rokoch, ktorým Okresný súd Trnava upravil styk sťažovateľiek s maloletými deťmi. Tento rozsudok bol neskôr krajským súdom odvolacím súdom zrušený a vec bola 21. decembra 2012 vrátená okresnému súdu na opätovné konanie a rozhodnutie, a to napriek tomu, že *„odvolací súd na pojednávaní vo veci nariadil zisťovanie, kto môže poskytnúť asistenciu pri styku sťažovateľiek s deťmi a spolupôsobiť pri opätovnom obnovovaní vzťahov“*. Vo veci rozhodol po zrušení pojednávania tak, že nariadil opätovné znalecké dokazovanie vzhľadom na podstatný čas, ktorý uplynul od posledného znaleckého dokazovania. Po opätovnom prerokovaní veci rozhodol okresný súd 8. januára 2014 rozsudkom č. k. 18 P 18/2010-3581 tak, že návrh sťažovateľiek na podklade nového znaleckého posudku zamietol. Dňa 7. júla 2014 krajský súd rozsudkom č. k. 23 CoP 14/2014-3626 rozsudok okresného súdu č. k. 18 P 18/2010-3581 z 8. januára 2014 potvrdil. Rozhodnutie krajského súdu bolo sťažovateľkám doručené 22. júla 2014.

Sťažovateľky sú toho názoru, že postupom konajúcich súdov v konaní týkajúcom sa maloletých detí, *„ktoré je považované za konanie, ktoré je prioritné a súd má v ňom rozhodovať bezodkladne“*, došlo k vážnemu porušeniu práv maloletých detí aj sťažovateľiek. Podľa sťažovateľiek *„nedostatočnou reakciou súdov na správanie otca, ktorý cielene deštruoval vzťahy v rodine a ignoroval rozhodnutia súdov, došlo k úplnému odrezaniu maloletých detí a sťažovateľiek, ktoré nemajú žiadnu možnosť participovať na živote svojich najbližších“*.

Podľa sťažovateľiek napriek tomu, že v konaní vo veci maloletých detí preukázali dôvodnosť ich návrhu, či už dôkazmi produkovanými rôznymi nezávislými inštitúciami a osobami, ako aj pri nariadenom znaleckom dokazovaní, Okresný súd Trnava ich návrh v konečnom dôsledku zamietol. Sťažovateľky zastávajú názor, že v konaní preukázali, že otec vo veci konajúce súdy klamal, a preukázali aj zámerné protiprávne bránenie otca v styku s deťmi.

Sťažovateľky zastávajú názor, že k zamietnutiu ich návrhu došlo takmer po siedmich rokoch výlučne na podklade uplynutia času, keď druhý znalec vyslovil, že s takým časovým odstupom už nie je možné ani vhodné narušené vzťahy *„sanovať“*.

Podľa sťažovateľiek *„napriek tomu, že súdne konanie bolo poznamenané obštrukčnými návrhmi otca a jeho príbuzných, tým, že súdy nereagovali na návrhy otca a jeho príbuzných správne a aktívne neprijímali opatrenia na udržanie či neskôr obnovenie vzťahov v rodine, vytvorili priestor na úplnú deštrukciu rodinných vzťahov sťažovateľiek“*. Zastávajú názor, že trvanie súdnych sporov týkajúcich sa maloletých detí sedem rokov nemožno za žiadnych okolností ani napriek faktickej zložitosti považovať za adekvátne. Rovnako podľa nich nie je nijako zdôvodniteľná nečinnosť súdov pri presadzovaní dodržiavania rozhodnutí, ktoré vydali.

Zastávajú názor, že rozhodnutia označených súdov vo veci maloletých detí sú v mnohých smeroch vnútorne rozporné, nereagujúce na námietky a argumenty sťažovateľiek

a nevyhodnocujúce dôkaznú situáciu logicky, vo svojich súvislostiach, a teda v súlade so zákonom.

Výsledkom enormného úsilia sťažovateľiek o zachovanie vlastnej rodiny je, že Okresný súd Trnava po siedmich rokoch určil, že na styk s vnúčatami a synovcami nemajú nárok. Podľa sťažovateľiek to „súd tak uzavrel bez toho, aby sa o nápravu evidentne v minulosti živých a dôležitých vzťahov pokúsil, resp. v čase, kedy odlúčením deti trpeli, aby sa pokúsil konkrétnymi opatreniami vzťahy zachovať a rozvíjať, napr. nariadením výchovných opatrení, asistenciou pri styku či núteným výkonom rozhodnutia“.

Sťažovateľky uvádzajú, že „týmto došlo k nezvratnému narušeniu rodinného života sťažovateľiek, ktoré tento stav pociťujú ako vážnu a nenapraviteľnú ujmu. Sťažovateľky počas 7 rokov prežívali a naďalej prežívajú pocit beznádeje a frustrácie z toho, že svoje najprirodzenejšie práva nedokážu presadiť a nemajú možnosť prejavovať lásku a starostlivosť o členov svojej rodiny. Naopak museli byť svedkami toho, ako otec detí postupne ich vzťahy ničí, vytvára o nich bludné predstavy a trápi ich. Mohlo sa tak diať však len z dôvodu, že súd ponechal otcovi ničím nerušený priestor na ovplyvňovanie a formovanie detí a žiadnymi svojimi opatreniami reálne neposkytol príležitosť deťom ani sťažovateľkám na udržiavanie reálnych vzťahov pravidelným kontaktovaním, psychologickou starostlivosťou či asistenciou pri styku. Z dôkazov, ktoré boli do súdnych spisov doručené je pritom zrejme, že ak by takéto opatrenia prijal včas, teda úplne na začiatku, je vylúčené, aby sa situácia vyvinula do stavu, v akom je dnes.

Sťažovateľky sú naďalej presvedčené, že rozhodnutím súdu o zamietnutí návrhu na styk a neprijatím žiadnych iných opatrení na realizáciu ich rodinných vzťahov, došlo k porušeniu práv tak maloletých detí ako aj ich vlastných práv. Z obsahu spisu existujú vážne pochybnosti o tom, že otec zabezpečuje výchovu a starostlivosť riadne, pričom s týmito dôkazmi sa súdy nijako nevysporiadali.

Rodinné vzťahy medzi deťmi a sťažovateľkami nezanikli, sťažovateľky majú naďalej potrebu tieto vzťahy obnoviť a začleniť maloleté deti do ich rozrastajúcej sa rodiny. Nakoniec v budúcnosti ich životy budú previazané aj prakticky, napr. v dedičskom konaní a je nevyhnutné vytvoriť nejakú zmysluplnú bázu ich vzájomných vzťahov Súčasne otcom

deformované videnie detí ich osôb je nielen zraňujúce, ale ochudobňujúce deti o dôležitý rozmer participácie na živote a spomienke na ich zomrelú matku. V prípade mal. [REDAKOVANÉ] je to odrezanie od akýchkoľvek biologických vzťahov v rodine, keďže jeho biologický otec sa ho vzdal a bol osvojený manželom zomrelej matky. Poznanie vlastných koreňov je pritom pre utváranie osobnosti mladého človeka kľúčové a tento aspekt súdy nikdy nezobrali do úvahy.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľky považujú rozsudok krajského súdu č. k. 23 CoP 14/2014-3626 za nesprávny, porušujúci ich práva a navrhujú, aby ho ústavný súd zrušil.

Vo vzťahu ku konaniu, ktoré je vedené Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 7 Em 4/2008, sťažovateľky namietajú, že v tomto konaní nedošlo ani po viac ako šiestich rokoch jeho trvania k riadnemu zabezpečeniu plnenia predbežného opatrenia zo strany otca, teda umožneniu realizácie styku sťažovateľiek s deťmi. Na oznámenia o zmarených stykoch Okresný súd Piešťany zareagoval uložením pokuty len dvakrát v roku 2010. Na ďalšie podnety sťažovateľiek o pokračujúcom marení konajúci Okresný súd Piešťany nereagoval vôbec a podľa sťažovateľiek ani neprijal žiadne efektívne opatrenie, ktorým by uložené predbežné opatrenie voči povinnému vynútil.

V závere sťažovateľky zároveň uvádzajú, že podrobnejšie odôvodňovanie a rozpísanie konkrétnych prieťahov a nesprávneho postupu konajúcich súdov doručia ústavnému súdu vzhľadom na rozsiahlosť spisov bez zbytočného odkladu.

Sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu proti neoprávneným zasahováním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy, v konaní vo veci starostlivosti o maloletých [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] postupom Okresného súdu Piešťany, Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Trnave a v konaní o výkon rozhodnutia sp. zn. 7 Em/4/2008 postupom Okresného súdu Piešťany porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ], na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu proti neoprávneným zasahováním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy, v konaní vo veci starostlivosti o maloletých [REDAKOVANÉ] postupom Okresného súdu Piešťany, Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Trnave a v konaní o výkon rozhodnutia sp. zn. 7 Em/4/2008 postupom Okresného súdu Piešťany porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 CoP/14/2014-3626 zo dňa 7. 7. 2014 a rozsudok Okresného súdu Trnava 18 P/18/2012-3581 sa zrušujú a vec sa mu vracia Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.

4. Okresnému súdu Trnava sa prikazuje konať bez prietáhov.

5. Okresnému súdu Piešťany sa prikazuje konať bez prietáhov.

6. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 30000 Eur (tridsaťtisíc eur), ktoré sú jej povinní uhradiť Okresný súd Piešťany, Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava spoločne a nerozdielne, do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

7. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 30 000 Eur (tridsaťtisíc eur), ktoré sú jej povinní uhradiť Okresný súd Piešťany, Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava spoločne a nerozdielne, do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

8. Okresný súd Piešťany, Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava sú povinní nahradiť sťažovateľkám trovy konania na účet právnej zástupkyne Mgr. Evy Braxatorisovej, advokátky so sídlom: Trenčianska 17, 821 09 Bratislava, do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu, ktoré bude vyčíslené po vyjadrení sa k stanovisku súdov.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľky namietajú porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru postupom Okresného súdu Piešťany, Okresného súdu Trnava a krajského súdu v konaní vo veci starostlivosti o maloletých [REDAKOVANÉ] (ďalej len „konanie o úprave styku s maloletými“) a žiadajú zrušiť rozsudok krajského súdu č. k. 23 CoP 14/2014-3626 zo 7. júla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ako aj rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 18 P 18/2012-3581 z 8. januára 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a vrátiť vec Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.

Sťažovateľky zároveň namietajú porušenie označených práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru aj postupom Okresného súdu Piešťany v konaní o výkon rozhodnutia vedeného pod sp. zn. 7 Em 4/2008.

Napriek tomu, že sťažovateľky v sťažnosti avizovali, že ústavnému súdu ešte predložia doplnenie sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že ani k dnešnému dňu žiadne doplnenie sťažnosti z ich strany ústavnému súdu doručené nebolo.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 8 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Vo vzťahu k základného právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a preto prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Obdobne podľa judikatúry ústavného súdu nemožno vidieť zásadnú odlišnosť ani medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 95/06, II. ÚS 492/2011).

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľiek podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru postupom Okresného súdu Piešťany, Okresného súdu Trnava a krajského súdu v konaní o úprave styku s maloletými

K porušeniu označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru v konaní označených súdov došlo podľa sťažovateľiek aj napriek tomu, že išlo o fakticky zložitú vec s neúmerne dlhým trvaním predmetného súdneho konania, a tiež tým, že rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu sú „*v mnohých smeroch vnútorne rozporné, nereagujúce na námietky a argumenty sťažovateľiek a nevyhodnocujúce dôkaznú situáciu logicky, vo svojich súvislostiach a teda v súlade so zákonom*“.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že konanie o úprave styku s maloletými začalo 23. októbra 2007 podaním návrhu na úpravu styku s maloletými deťmi na Okresnom súde Bratislava II.

Ústavný súd ďalej zistil, že Okresný súd Bratislava II uznesením č. k. 49 P 397/2007-214 z 10. apríla 2008 preniesol miestnu príslušnosť na Okresný súd Piešťany z dôvodu, že otec maloletých detí sa presťahoval do Piešťan, kde jeho maloleté deti nastúpili aj do škôlky a školy.

Na Okresnom súde Piešťany bola konaniu pridelená sp. zn. 3 P 11/2008.

Okresný súd Piešťany uznesením sp. zn. 3 P 11/2008 z 23. septembra 2011 preniesol miestnu príslušnosť na Okresný súd Trnava. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. októbra 2011, pričom súdny spis Okresného súdu Piešťany sp. zn. 3 P 11/2008 bol odstúpený a doručený Okresnému súdu Trnava 14. marca 2012, kde bol zaevidovaný pod sp. zn. 18 P 18/2012.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

V nadväznosti na to ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého

na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 339/2013). Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Na základe takto vymedzených východísk ústavnoprávneho prieskumu a v rozsahu sťažovateľkami nastolených námietok ústavný súd pristúpil k preskúmaniu rozsudku krajského súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku po objasnení priebehu doterajšieho konania vo veci sťažovateľiek dospel k záveru, že *„vo veciach starostlivosti o maloletých je potrebné z časového hľadiska vzhľadom na vyspievanie maloletých s pribúdajúcim vekom vychádzať z aktuálnych výsledkov vo veci vykonaného dokazovania. Vzhľadom na zložitosť a zmeny rodinných vzťahov, o ktorý prípad ide aj v danej veci, sú smerodajnými výsledky dokazovania, odrážajúce súčasnú realitu. Z uvedeného dôvodu je smerodajný aktuálny znalecký posudok znalca [REDAKOVANÉ] (nielen), ktorý zodpovedá riešenej situácii v čase svojho podania. Predchádzajúce znalecké posudky zachytili reálnu situáciu v rodine v čase svojho podania, kedy pozitívne vzťahy maloletých s navrhovateľmi boli ešte v ich živej pamäti a nepotlačené udalosťami vytvorenými dospelými osobami z ich okolia – otcom a navrhovateľkami, ktoré nasledovali. Od ich podania, ako vyplynulo z dokazovania výpoveďami účastníkov konania a listinnými dôkazmi, sa celková situácia menila, a menil sa i vzťah maloletých k navrhovateľkám, i keď pravdepodobne za nepriameho pôsobenia ich otca, ktorý je ich vzorom a mal na nich z uvedeného dôvodu najväčší vplyv. Nepochybne do jeho vplyvu je potrebné podradiť aj formovanie názorov maloletých na vzťah k navrhovateľkám, ktoré názory nemohli byť, vzhľadom na absenciu styku maloletých s navrhovateľkami, objektívne konfrontované. Aj spôsob riešenia danej situácie zo strany navrhovateľiek, ktoré monitorovali maloleté deti, možno hodnotiť neštandardným spôsobom riešenia a neprospešným pre maloleté deti. Súd prvého stupňa vzal do úvahy závery aktuálneho znaleckého posudku, z ktorého vyplýva, že psychologicky najlepším riešením pre*

maloleté deti je, aby sa nestretávali s navrhovateľkami, keď na druhej strane maloleté deti netrpia tým, že sa s nimi nestretávajú. Nepochybne predovšetkým rodič je osobou, ktorá má zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloleté deti, a len v prípade nedostatkov v jeho starostlivosti možno pristúpiť k úvahe o inom riešení starostlivosti o maloleté dieťa. Rodič, ktorý má vo svojej starostlivosti maloleté dieťa, formuje aj jeho vzťah, či už priamo alebo nepriamo k ostatným príbuzným. Vzťah k ostatným príbuzným býva spravidla na prospech maloletému dieťaťu.

I keď nie je spochybnená osobná starostlivosť oboch navrhovateľiek o maloleté deti v čase krízového obdobia po smrti ich matky a ich pomoc pri výchove a starostlivosti o maloleté deti otcovi, v riešenom prípade má obe maloleté deti v starostlivosti otec, u ktorého v starostlivosti neboli zistené žiadne pochybenia. I keď prišlo k násilnému prerušeniu vzťahov maloletých s navrhovateľkami, maloleté deti situáciu prekonali a vytvorili si pozitívny vzťah v rodine otca a jeho príbuzenstvu. Z predchádzajúceho znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] vyplynulo, že otec pravdepodobne nepriamo ovplyvňuje vzťah maloletých k navrhovateľkám, najmä tým, že sa im snaží vysvetliť rodinnú situáciu (rok 2009). K. zmene postoja otca maloletých vo vzťahu k navrhovateľkám neprispelo ani riešenie danej situácie navrhovateľkami - monitorovanie maloletých. Pre maloletých, ako už bolo povedané, je určujúcim subjektom formovania ich náhľadu na svet ich otec. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, treba rešpektovať súčasný odmietavý postoj oboch maloletých, bez ohľadu na príčinu ich postoja, ktorá ani nebola jednoznačne zistená vzhľadom k nedôležitosti, ktorí styk s navrhovateľkami realizovať odmietajú. Vychádzajúc z toho, že psychologicky najprospešnejším pre maloleté deti je nestretávanie sa s navrhovateľkami, ktorým nestretávaním netrpia, vzhľadom aj k saturácii ich vzťahov v rodine otca a jeho manželky, odvolací súd dospel k zhodnému záveru so súdom prvého stupňa, že návrhu navrhovateľiek nemožno priznať pozitívnu súdnu ochranu. V najlepšom záujme maloletých detí, ktorý musí zabezpečovať súd svojimi rozhodnutiami, je riešenie danej situácie nestretávaním sa s navrhovateľkami. Maloletí v súčasnosti sú v stabilnom výchovnom prostredí, ktoré niet dôvodu meniť ani vo vzťahu k riešenému nároku styku navrhovateľiek s maloletými. Keďže aktuálny stav je maloletým na prospech, je v záujme všetkých zúčastnených ho zachovať. Podľa názoru odvolacieho súdu, v budúcnosti obnovenie vzťahov maloletých s navrhovateľkami tým nie je vylúčené, avšak musí vychádzať

z vôle maloletých, neovplyvnenej vzťahmi dospelých. Pokiaľ súd prvého stupňa zamietol návrh na úpravu styku navrhovateľiek s maloletými, rozhodol správne.

Odvolací súd postupujúc podľa § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. “

Pri hodnotení rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Rozsudkom okresného súdu bol návrh sťažovateľiek na úpravu styku s maloletými deťmi zamietnutý. Okresný súd po zanalyzovaní priebehu konania uzavrel, že vzhľadom na zistený skutkový stav s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, najmä s prihliadnutím na záver znaleckého dokazovania je toho názoru, že návrhu sťažovateľiek nemožno vyhovieť a upraviť ich styk s maloletými, pretože maloleté deti v súčasnosti odmietajú styk so sťažovateľkami, vyjadrujú voči ním negatívne postoje a pocity. Deti podľa okresného súdu netrpia tým, že sa s nimi nestretávajú. Podľa okresného súdu v danom prípade psychologicky najzdravším riešením pre maloleté deti preto je, aby sa so sťažovateľkami nestretávali.

Podľa názoru ústavného súdu vo veci konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach, v dostatočnej miere posúdili daný skutkový stav, prihliadajúc pritom na zákonnú právnu úpravu relevantnú pre predmetnú vec. Vzali do úvahy postoj všetkých účastníkov konania, predložené znalecké posudky, tieto riadne vyhodnotili a odôvodnili, prečo sa k tým-ktorým priklonili. Napriek tomu, že v predmetnej veci konajúce súdy nevyhoveli návrhu sťažovateľiek, nevylúčili, že v budúcnosti bude možné obnovenie vzťahov maloletých so sťažovateľkami. Ústavný súd sa prikláňa k názoru všeobecných súdov, že ak má dôjsť

v budúcnosti k obnoveniu vzťahov sťažovateľiek s maloletými, musí to vyjsť predovšetkým z vôle maloletých, ktorá nebude ovplyvnená vzťahmi dospelých.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom okresného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Postupoval v medziach svojej právomoci, jeho úvahy a závery vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, primeraným spôsobom odôvodnené, a preto ich možno aj z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a právne akceptovateľné.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013).

Vo vzťahu k sťažovateľkami namietanému hodnoteniu dôkazov zo strany konajúcich súdov ústavný súd už viackrát vyslovil názor, podľa ktorého do obsahu práva podľa čl. 6 dohovoru nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Do obsahu označeného práva nepatrí ani právo účastníka konania a tomu zodpovedajúca povinnosť všeobecného súdu vykonať všetky účastníkom konania navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania.

Jedným z dôvodov, pre ktoré môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť sťažnosť sťažovateľa, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu sťažnosť je zjavne neopodstatnená predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím

príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09).

Keďže ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažnosť sťažovateľiek v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Predmetom tejto časti sťažnosti je aj namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, II. ÚS 175/2015). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľky namietali porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru v čase, keď konanie o úprave styku s maloletými už bolo právoplatne skončené. Konanie o úprave styku s maloletými bolo právoplatne skončené 25. júla 2014, pričom sťažnosť sťažovateľiek, ktorou namietali aj porušenie označených práv, bola ústavnému súdu doručená až 27. augusta 2014. Vzhľadom na uvedené Okresný súd Piešťany, Okresný súd Trnava ani krajský súd už v čase doručenia sťažnosti nemohli byť porušovateľmi sťažovateľkami označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto je sťažnosť sťažovateľiek aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Pokiaľ ide o sťažovateľkami namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľky namietali označené základné právo podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru v súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (IV. ÚS 116/05, II. ÚS 78/05, napr. aj II. ÚS 609/2015). Sťažnosť bola v tejto časti odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, v nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľiek podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru postupom Okresného súdu Piešťany v konaní o výkon rozhodnutia vedeného pod sp. zn. 7 Em 4/2008

Sťažovateľky porušenie označených práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru postupom Okresného súdu Piešťany v konaní o výkon rozhodnutia vedenom pod sp. zn. 7 Em 4/2008 odôvodňujú tým, že v tomto konaní nedošlo ani po viac ako šiestich rokoch jeho trvania k riadnemu zabezpečeniu plnenia predbežného opatrenia zo strany otca. Na oznámenia o zmarených stykoch Okresný súd Piešťany zareagoval uložením pokuty len dvakrát v roku 2010. Na ďalšie podnety sťažovateľiek o pokračujúcom marení konajúci Okresný súd Piešťany nereagoval vôbec a podľa sťažovateľiek ani neprijal žiadne efektívne opatrenie, ktorým by uložené predbežné opatrenie voči povinnému vynútil.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľky napriek tomu, že v sťažnosti namietajú porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru, v tejto časti sťažnosti odôvodňujú len porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Predmetom označeného konania Okresného súdu Piešťany vedeného pod sp. zn. 7 Em 4/2008 je nariadenie výkonu rozhodnutia o úprave styku nariadeného predbežným opatrením. Napadnuté konanie bezprostredne súvisí s konaním o úpravu styku maloletých detí s blízkymi osobami – sťažovateľkami pôvodne vedené Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 49 P 397/2007, neskôr vedené pred Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 3 P 11/2008 a napokon vedené Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 18 P 18/2012, v rámci ktorého ešte Okresný súd Bratislava II predbežným opatrením upravil styk maloletých detí so sťažovateľkami uznesením sp. zn. 49 P 397/2007 z 21. decembra 2007.

Konanie vo veci samej vedené naposledy Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 18 P 18/2012 bolo právoplatne skončené 25. júla 2014. Okresný súd Trnava rozsudkom č. k. 18 P 18/2012-3581 z 8. januára 2014 zamietol návrh sťažovateľiek na úpravu styku s maloletými. Rozsudok Okresného súdu Trnava následne potvrdil aj krajský súd rozsudkom č. k. 23 CoP 14/2014-3626 zo 7. júla 2014, právoplatným 25. júla 2014.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016, pozn.) predbežné opatrenie zanikne, ak sa návrhu vo veci samej nevyhovelo.

Z uvedeného je zrejmé, že predbežné opatrenie, ktoré nariadil Okresný súd Bratislava II uznesením sp. zn. 49 P 397/2007 z 21. decembra 2007, zaniklo priamo zo zákona (*ex lege*) nevyhovením návrhu vo veci samej. V danom prípade ide o tzv. konštitutívny zánik práva, pri ktorom účinky nastávajú priamo zo zákona bez potreby osobitného rozhodnutia zo strany súdu.

V prípade, že predbežné opatrenie zanikne z dôvodu podľa § 77 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016, pozn.), súd zastaví výkon rozhodnutia v celom rozsahu. V tomto prípade však rozhodnutie o zastavení konania má len tzv. deklaratórny účinok, čo znamená, že toto rozhodnutie len deklaruje (potvrdí) už existujúci právny stav.

V predmetnej veci to znamená, že sťažovateľky sa domáhali vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď už zo strany Okresného súdu Piešťany nemohlo reálne dochádzať k porušovaniu označených práv, pretože ako už bolo uvedené, konanie vo veci samej bolo právoplatne skončené 25. júla 2014 a týmto momentnom zaniklo aj predbežné opatrenie (a teda vo veci konajúci súd už nemal o čom konať, pozn.), pričom sťažovateľky sťažnosť ústavnému súdu doručili až 27. augusta 2014.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd opätovne poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, II. ÚS 175/2015). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľiek v časti, v ktorej namietajú porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Em 4/2008, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Rovnako ako zjavne neopodstatnenú ústavný súd odmietol aj sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľky namietajú porušenie základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy,

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Em 4/2008, z dôvodu, že sťažovateľky okrem strohej konštatácie o porušení označených práv postupom Okresného súdu Piešťany v označenom konaní ničím neodôvodnili namietané porušenie svojich označených práv, a teda nepreukázali existenciu príčinnej súvislosti medzi postupom Okresného súdu Piešťany v označenom konaní a označenými právami.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ich ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2016